

Annyira közel vagyunk egymáshoz, mégsem elég közel.

Love UNDER
QUARANTINE

karanténszerelem

New York Times
bestsellerszerzők

fine
selection

KYLIE SCOTT
ÉS
AUDREY CARLAN

KYLIE SCOTT
AUDREY CARLAN

Love UNDER
QUARANTINE
karanténszerelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A világ minden táján élő olvasóinknak ajánljuk munkánkat.

Sokat jelentetek nekünk.

Átérezzük a félelmeteket. Mi is félünk.

Reméljük, hogy ez a szerelmi történet kimenekít a jelenből,

és gyógyulást hoz, ha csak ideiglenest is.

Szeretettel a legjobbakat kívánjuk,

Kylie és Audrey

Megjegyzés az olvasókhöz

Üdvözlünk benneteket, barátaink!

Mindenekelőtt reméljük, hogy üzenetünk jó egészségben és derűs hangulatban talál benneteket. Mint más könyveinkben, ebben is sok a valós elem, lényegét tekintve azonban kitalált történetet mesélünk el. Mindenki másként éli meg a karantént, ezért szabadon bántunk az anyagunkkal. Ugyanakkor mindent megtettünk, hogy Evanön és Sadie-n keresztül a személyes élményeinkről meséljünk, illetve azokról a dolgokról, amiket hallottunk, átéltünk vagy tettünk annak érdekében, hogy ellaposítsuk a Covid-19-járvány görbáját.

Történetünk merőben fikció. Valamennyi város, állam és ország a maga módján éli meg a jelenlegi világjárványt. Nem vagyunk a kérdés szakemberei, mindenestre reméljük, hogy könyvünk reményt és szeretetet sugároz, valamint erőt a túléléshez e világméretű tragédia idején.

Reméljük, élvezettel forgatjátok!

Köszönjük,

Kylie és Audrey

1. fejezet

A KARANTÉN ELSŐ NAPJA

EVAN

— LEZÁRTÁK AZ EGÉSZ ROHADT VÁROST, EMBER! – dühöngök a telefonba, miközben fel-alá járok legjobb barátom, Jake lakásában.

– Ev, bratyó, nyugi! Innen, Afrikából is hallom a szíved dübörgését. Különben pedig, legyünk őszinték, kétlem, hogy lezárják San Franciscót. Elvégre is a világ egyik legnagyobb városa. Hogyan tudna lezárni a kormány egy hatmilliós várost, az ingázókról nem is szólva. Kérlek, inkább...

– Jake... anyám életére esküszöm! A Minisztérium javasolta, és a kormányzó jóváhagyta. Az Öböl teljes térségére kijárási tilalmat rendeltek el. És a sajtóban keringenek olyan rémhírek, hogy országosan kiterjesztik.

– Oké, megértem, hogy beparáztál. Van elég bajod különben is. Az atyáskodó hangnem csak még jobban feldühít ám.

A szabad kezem ökölbe szorítom, mereven, mint egy satut, hogy belefehérednek az ujjperceim.

– Naná, hogy beparáztam! Amint a média rájön, hová bújtam, azonnal levadásznak. Eddig nem álltam a nyilvánosság elé a saját

verziómmal. Egyelőre a sajtóreferensemmel dolgozunk azon, hogyan kezeljük ezt a trutymót, ami most az életem.

Hangos sóhajtás hallatszik a vonal túloldaláról.

– Evan, ne hülyülj! Én jelenleg Afrikában küzdök azért, hogy az AIDS, a malária és az agyhártyagyulladás – csak hogy néhány betegséget nevezek meg a sok közül –, ne öljön meg százezreket. Tűrj el te is ennyi kellemetlenséget a világ legnagyobb szabad országában!

Most én érzem magam hülyén. Szar ügy. Megdörgölöm a homlokom, és beletúrok a hajamba.

– Koronavírusnak hívják. Azt hiszem, az influenzához hasonlít – mondom.

Hallom, hogy a barátom a háttérben papírokat zörget.

– Igen, a kapcsolataink jelentették a felbukkasát. Egy kínai kisvárosból, Wuhanból ered. Ahogy elnézem, a WHO december környékén szerzett tudomást róla. Jóval fertőzőbb, mint az influenza, és súlyosabb tüneteket okoz. A jelek szerint napról napra szaporodnak az esetek, adatok, és változik a helyzet.

– Március van, ember. Hogy a francba csak most hallunk róla? – csikorgatom a fogam mérgemben.

Újabb sóhaj jut el hozzám.

– Nem olyan egyszerű ez. Egyelőre még nincs világjárvány. Végig kell csinálnunk, aztán meglátjuk, mi lesz. Úgy hallom, Kína és Olaszország pokoli pácban van. A föld többi részén még csak most találgatják, mennyire veszélyes is ez a vírus.

– És amíg le nem cseng a járvány, én itt rostokolhatok San Franciscóban – jegyzem meg szárazon.

– Rostokolhatsz? Evan, te az Oakland Marauders játékos vagy! A házad húsz perc kocsizásra esik onnan, ahol vagy. Nem olyan, mintha a szaros Egyiptomban ragadtál volna. Különben is, rosszabb

sorod is lehetne, mint az én lakásomban. Biztonságban vagy a huszadik emeleten, ráadásul társaságod is van. Mellesleg kösz, hogy vigyázol Gloriára – kuncog fel a barátom, amitől még jobban bepipulok.

– A sátánfajzat macskákra gondolsz?

Gyilkos pillantást vetek a médiacenter tetején trónoló narancssárga cicára. Esküszöm, ha rám ugrik, mind a kilenc életének búcsút mondhat, mert lehajítom a balkonról!

– Ne beszélj így! Ő az én gyönyörű vörös hercegnőm! Hiányzom neki, de idővel hozzád édesedik majd. A jobb felső szekrényben, a kávéfőző mellett találsz extra finomságot a számára.

A konyhába csörtetve kinyitom a kredencet, és előhúzom a macskacsemegét. Abban a pillanatban, amint megrázom a zacskót, az ördögi teremtés beront, és egy parkour nindzsa ügyességével fent terem a konyhapulton.

– Jézusom! Mi a franc van, macska? – hőkölök hátra.

A vadállat végigmér, mintha azt mondaná: „Ide a kaját, és senki-nek nem lesz bántódása.” Kész elmebaj!

Jake öblös nevetése betölti a fületem. Nem a kezemből etetem a macskáját, hanem a pultra szórom ki neki a kaját, bő fél méterre tőlem. Ép ujjakkal szeretném megúszni a napot.

– Felizgult kicsit. Miért, te nem lennél izgatott az ő helyében?

– Ha dögös, faros-bögyös szókeséggel jutalmaznának, valószínűleg de, igen. Amire egyhamar nemigen kerül sor, mivel karanténban vagyok a legjobb barátom lakásában.

– Oké, mindjárt jövök. – Jake hangja dörmögővé válik, mintha valakihez szólna a távolban. – Nézd, Ev, most mennem kell. Ne félj, nem lesz semmi gond! Pár nap múlva megint hívlak. Te csak lapulj meg. A végén úgymint kiderül az igazság, és tisztára mossák a neved. Oké? Ne veszítsd el a hitedet!

– Miben? – fortyanok fel. – A sajtóban? A csapatomban? Netalán az emberiségben általában?

– Mindben együttvéve. És moss kezet, mielőtt kimész az utcára, meg utána is! Azt mondják, ennek a fertőzésnek két hét a lappangási ideje, addig nem jelentkeznek a tünetek.

– Két hét? Addig kell itt senyvednem? – kiáltok fel, ő azonban úgy tesz, mintha meg sem hallaná.

– Vigyázz magadra és a cicámra! Szia! – És mielőtt egy mukkot szólhatnék, bontja a vonalat.

Két hét.

Mi a francgal üssem el itt az időt két teljes hétig? Körbenézek a lakásban. Két szobából és fürdőszobából áll. A konyha és a nappali egy helyiség. A konyha L alakú étkező- és munkapultját négy bár-szék egészíti ki. A konyhaasztal helyét Jake szekretere foglalja el. A magas, komódra emlékeztető, falnak támaszkodó alkotmányhoz számítógép, egy óriási monitor és egy ergonomikus irodaszék tartozik.

A nappali igazi agglegénytanya. Két fekete kanapé áll itt, az egyik három-, a másik kétszemélyes. Rajtuk néhány világosszürke díszpárna. A nagyobbik háttámláján fekete, szürke, fehér és világoskék – talán indiánmintás – takaró hever. A kanapék melletti kisasztalon kék vázú, fehér búrájú lámpa. A sarokban állólámpa feszít büszkén egy természetes cserepes növény közelében, több nincs is a lakásban, már ha ez nem művirág. Muszáj lesz ellenőriznem, különben a szerencsétlen nem éli túl az ittlétem két hetét. A kanapékkal szemben szupermodern médiacenter. Százharmincnyolc centis tévé, Xbox konzol, sztereó, DVD-lejátszó... minden, ami kell.

Basszus, remélem, két hétnél tovább nem kell itt dekkolnom. Vajon mennyi idő, mire gyógyszerert találnak a dokik az új vírusra? Jake

azt mondja, a járvány tavaly kezdődött Kínában, és most március közepe van. Még egy dolog, amire figyelnem kell, mialatt arra várok, hogy a karrieremet végleg lehúzzák a vécén.

Hogy mindenem odalegyen, amiért idáig küzdöttem.

Nem kellett hozzá más, mint egy jól időzített fotó a médiának, aztán az öltözőszekrényem átkutatása, és máris a fejemet vették.

Kábítószerek és dopping. Azok után, amit a karrierembe fektettem. A sok vért, verejtéket és könnyet úgy dobhattam ki az ajtón, mint a tegnapi szemetet. A legszörnyűbb az egészben, hogy semmi rosszat nem tettem azon a bulin. Azt sem tudom, ki fényképezett le és adott el a sajtónak. Nem igazán. A média nem adja ki a hírforrásait, de az biztos, hogy pokoli rosszul állok.

A csapat fele elhiszi a hazugságokat. Hogyne hinnék? Nagy játékos és partiarc vagyok, a szó minden értelmében. Legalábbis voltam. Mostanában, miután betöltöttem a huszonkilencet, újraértékeltem az életemet. Néhány régóta esedékes változtatásra volt szükségem. Először is, felhagytam az ivászáttal és az éppen csak nagykorú kiscsajok le vadászásával. Másodszor, kizárólag a játékra fókuszáltam.

Szentélyként bántam a testemmel, ami előtt a hét hat napján, napi két órában mutattam be áldozatot, ha nem többet. Életem legjobb formájában vagyok. Minden idők legjobban fizetett futójaként tartanak számon. Az utolsó szerződéselem bűvös tizennégy millióra szól, és jövőre ennél is többre számítottam, amíg minden össze nem omlott.

Ki tudja, mi lesz velem akkorra?

A futballtársadalom egyik szabálya, hogy nem turbózhatod a tested kemikáliákkal. Csakis az akaratunknak és a kitartásunknak köszönhetjük, amit elérünk. Meggyanúsítva lenni, hogy nem csupán drogozol, de doppingolsz is? Szentségtörés.

Az elmúlt évadban én voltam a leggyorsabb futó a bajnokságban. Ám mindez már mit sem ér. Még ha bebizonyítom is az ártatlanságomat, ezentúl már mindig gyanakodva figyelnek majd. Pedig az ártatlanság vélelme szellemében előbb a bűnösségemet kellene rám bizonyítani. Sajnos nincsen így.

Nem mintha sok mindent mondhatnék a dologról. Emlékszem, hogy jócskán berúgtam aznap éjszaka. Elnevetgélünk a fiúkkal. Az edző félrevonult egy kis magánakcióra az egyik pomponlányval, Levi meg én a többi csajnak játszottuk az eszünket. Megszoktuk a közös ivászatokat, ahonnan nem hiányzott a biliárd és a kártya sem, meg persze táncoltunk is a hölgyeményekkel. Semmi különleges nem történt. Végül kerestünk egy szobát az egyik szexi bigével. Még a neve sem jut eszembe. Az utolsó emlékem róla, hogy meglovagol. Egy poharat nyomott a kezembe, amiben talán whisky volt. Ittam belőle, aztán se kép, se hang.

Mikor másnap reggel felébredtem, idegen ágyban találtam magam, iszonyatos másnaposan. Ez sem volt ritka az életemben, habár tavaly többnyire józan maradtam.

Aztán hazamentem, és kialudtam a macskajajt. Kiadós botrányra ébredtem. Az újságok címloldalon mutattak, félpucéron elterülve egy ágyon, körülöttem drogok és alkohol. Velem foglalkozott az összes hírcsatorna kis hazánktól Timbuktuig.

Másnap az edző behívott az irodájába. Mindennek elmondott, aztán a biztonsági őrökkel és a csapat kockázatfelmérő menedzserével átvizsgáltatta az öltözőszekrényemet. Semmi rosszat nem láttam ebben, mivel nem volt rejtegetnivalóm. Csakhogy a biztonsági őrök előhúztak a cuccaim közül egy injekciós tűt és egy üveg ismeretlen eredetű folyadékot, amit addig soha nem láttam. A fületem ezek

után megütötte az anabolikus androgén szteroid kifejezés. Az edző-ét még inkább.

Égre-földre esküdöztem, hogy nem drogozom és nem doppingolok. A csapat orvosa tömérdek vért vett tőlem a tesztjeihez, bár, mint mondta, a szteroidok rendszerint huszonnégy órán belül kiürülnek a szervezetből. A vér mellett haj- és vizeletmintát is vett. Az utóbbiak pontosabb eredményeket adnak, de időigényesebbek. Hát, nem sajnálták az időt.

A kapuban már várt a sajtó.

Most pedig itt ülök, a gyerekkori barátom kéglijében, és a sebei-met nyalogatom, elbújva a világ elől.

Korábbi életünk épp széthullik egy világjárványban, én pedig karanténban ülök egy városban, amit alig ismerek. Ebben az épületben is csak akkor jártam, amikor Jake itthon volt. Egyik szomszédom olyan hangosan bömbölteti a tévét, hogy be se kell kapcsolnom, anélkül is élvezhetem a nappali szappanoperákat. A másik szomszéd meg... mit is művel? Mi a frász lehet? Talán jóga. Az ablakon kinézve magas, telt szőkeséget látok mezítláb. Fél lábon egyensúlyoz, a másik lábfejét emezen a térdén nyugtatja, két kezét imára kulcsolja a feje fölött.

Az arcát nem látom, de a teste maga a tökély. Telt idomok, pont, ahogy kell.

Nem, nem, nem, nem! Az utolsó dolog, amire szükségem van, hogy egy újabb hülye szőke tönkrevágja az életemet! Az a csaj is szőke volt, akit ágyba vittem a bulin. Jézusom, nyilván ez a zsánerem!

Épp a fogamat csikorgatom, amikor megszólal a mobilom. Lepillantva látom, hogy a sajtófelelősöm hív. Istennek hála!

– Igen! Mondd, hogy van egy terved! – szólok a készülékbe.

Polly, vagyis Pauline Frederickson a sporthírességek első számú ásza. Mikor egyre jobban kezdtem játszani, és elkezdett nőni a fizetésem, megkeresett. Azóta belé vetem minden bizodalمام.

– Nos, helló neked is, Evan!

– Polly, térjünk a lényegre! San Franciscóban rekedtem, mert a várost lezárták. Nincs kedvem udvariaskodni.

Kinyitom a tolóajtót, hogy friss levegőt engedjek be, és a homlokomat a hűvös üveghez szorítom. A kinti szellő nyomban lehűti túlhevült bőrömet.

– Többnyire rossz híreink vannak. Az edző szerint belekerül egy időbe, amíg tisztázuk a helyzetedet. Bele kell egyezned, hogy kiadod a médiának a haj-, vizelet- és vérvizsgálat leleteidet. A fotó túl beszédes, a szteroidok azonban...

– Már bocsánat...!

Az Öbölből fújó óceáni szelek sem tudják eloltani haragom fellobbanó lángját.

– Az edző szerint ez az ügy rossz fényt vet rá és a csapatra. Nem tehetik ki magukat ekkora kockázatnak.

– Viccelsz? Én hozom rossz hírbe a csapatot? Az edző egy szemétláda! Partizik, mint egy rocksztár. Az ő szerződése mégis bombabiztos. Mi a helyzet az enyémmel?

– Megértem, hogy feldúlt a dolog, de kiderítjük, mi történt. Ígérem!

– Kész agyrém az egész! És a csapat fele elhiszi ezt a szarságot? – Beletúrok a hajamba. – Eddig úgy tekintettem a csapatom tagjaira, mint a testvéreimre!

– Sajnálom, Evan. Megesik az ilyesmi. Sajnos ezek a fotók, ahogy az ágyon elterülve drogokkal és itallal vagy körülvéve, ellened szólnak. Be kell bizonyítani, hogy a vádaknak nincs alapja.

– Jézusom, most mi legyen? Valaki be akar mártani! Te mit gondolsz?

Mély lélegzetet veszek, hogy csillapodjon a szívverésem, és elűzem zaklatott gondolataimat.

– Per pillanat egyet tehetsz: elvonulsz a világ elől. Várd ki, amíg elül a vihar! Újabban a koronavírussal vannak tele a hírek. Itt, New Yorkban is áll a bál. Tudod, hogy megy ez. Egyelőre hagyjuk, hogy más sztoriké legyenek a szalagcímek! Aztán, ha szerencséd van, és távol tartod magad a sajtótól, az egész elfelejtődik, mi pedig megoldjuk a dolgot az ügynököddel és a csapattal.

– Azt teszem, amit mondasz. Talán igazad van. Ártani nem árthat, ha meghúzom magam. Habár fogalmam sincs, mivel ütöm agyon az időt egy szűkös kis lakásban, San Francisco belvárosában, ahol a kormányzó kijárási tilalmat rendelt el.

– Csináld, amit a többség! – tanácsolja Polly.

Nem sokra megyek vele.

– Mi lenne az? – kuncogok fel.

Szöke szomszédom közben oldalsó középtartásba viszi a két karját, nagyterpeszbe vágja magát, majd előrehajol, kitűnő rálátást engedve gömbölyded hátsójára. Az ajkamba harapva meresztem rá a szememet.

– Olvassál, súlyozzál, fejts keresztrejtvényt, szörfözz a neten. Az idő elütésének legbiztosabb módja a Netflix és a lustálkodás.

– Netflix és lustálkodás?

– Ajánlom *A célszemély*, a *Lucifer* meg talán az *Inni és élni hagyni* sorozatokat, az utóbbit akkor, ha csíped a vámpírokat.

– Vámpírokat? – rázom meg a fejem, és a kézfejemmel végigsímítom fáradt arcomat. – Na, húzzál a dolgodra!

– Hívj fel néhány nap múlva, már ha addig közbe nem jön valami.

– Szuper, kösz!

– És, Evan...

– Igen?

– Ugye, tényleg nem szedtél szteroidokat? – szegezi nekem a kérdést indulat nélkül.

Görcsbe rándul a gyomrom. Még a saját sajtósom is kételkedik az igazamban. Mi a fenét áruul ez el rólam?

– Nem, nem szedtem.

– Akkor a fenébe az egészszel. Lépünk túl rajta!

Vidámabb, bizakodóbb a hangja. Pont az ellentéte az én lelkiállapotomnak.

– Helyes. Kösz, Polly! Akkor majd keressük egymást.

– Vigyázz magadra, Evan! Ne feledd, Netflix és lustálkodás! Híreket pedig ne nézz és ne olvass!

– Igenis, kapitány! – szalutálok, noha nem látja.

Kikapcsolom a telefont, és belefeledkezem a kilátásba. A tekintetem végigsiklik a magas házakon és a kiürült utcákon, ahol nemrég még autók jöttek-mentek. Most mind üres. Akkor már inkább a szép szomszédnőn legeltetem a szemem.

A tőlem balra lévő balkonra sandítok, de legnagyobb bánatomra a szőke bombázó és a formás segge már nincs ott.

Marad tehát a Netflix és a lustálkodás.

SADIE

Oké. Lábak kisterpeszben a jógaszőnyeg közepén. Belégzés, kilégzés. Az elnéptelenedett várost nézem a balkonról. Mit is mondott

a tanárunk? Határozd meg a célodat. Az én célom, hogy egészséges maradjak, és ne golyózzak be a magánytól. Ujjak keresztben, a mellkas két oldalán. Dolgoznom is kéne.

– Lezárták az egész rohadt várost, ember!

Az idegen hang kizökkent zenes elmélyüléséből. Nagydarab, szőke srác járkal fel-alá a szomszéd lakásban. Így vagy úgy, de mozogni mindenkinek kell. Egy kedves, csöndes dokié a lakás, ő azonban a tengerentúlra utazott.

Gőzöm sincs, ki ez a pasas. Valószínűleg a macskára vigyáz. Ha igen, remélem, Gloria mielőbb illemre tanítja, mert ez az üvöltözés nagyon nem oké. Főleg, mivel csak egy fal fog elválasztani tőle az elkövetkező két hétben.

A szomszéd most lehalkítja a hangját. Így már sokkal elviselhetőbb. Mély, megnyugtató belégzés után felveszem a következő pozitúrát. Jobban érzem tőle magam. Noha nem a legjobb az egyensúly-érzésem, és új nekem a jógázás, nem megy rosszul. Kísértetiesen elcsendesedett a lezárt város. Akár békésnek is nevezhetném.

– Két hét? Addig kell itt senyednem? – hördül föl újra a szomszéd.

Uh!

A faltól falig ablakoknak hála – ezért olyan világos a lakás – végig élvezhetem a pasas előadását. Szoronghat a szentem. Megszenvedí ő is a karantént, de ki nem, bár csak most kezdődött. Alig várom, hogy kiderüljön, hány válás és szakítás lesz a következménye. Beteges kíváncsiság, de ilyen vagyok. Romantikus regények szerzőjeként jobban járnék, ha az igaz szerelem lehetőségeit kutatnám vesztegár idején.

Laza flört, ami aztán elhatalmasodik a férfin és a nőn a többheti összezártság nyomására? Szobatársak, akik hirtelen felfedezik, mennyi

közös van bennük? Á, nem! Szobatársak, akik unaloműzésből ketyyintenek? Ez már inkább. Megtört szívek zúzzák össze egymást az ágyban. Ez működhet. A vége persze az elmaradhatatlan örök boldogság.

– Már bocsánat...! – kiabálja a pasas, és beletúr vastag szálú, göndör, sötétszőke hajába.

Gondolom, új hívás. Végül is nem ordítozhat az ember ugyanazzal a szerencsétlennel egész nap. Dögunalom lenne.

Lehet, hogy könnyen elkalandozik a figyelmem, de ezt a pasit figyelni ezerszer izgalmasabb, mint a lefelé néző kutyapóz vagy az ét-készleteim újabb felleltározása. A fenébe az Oreóval! Megesküdtem volna, hogy maradt még egy zacskóval. Ehelyett tessék, már első nap elfogy a kedvenc nasim! Apokalipszis ide vagy oda, nélküle vége az életemnek!

– Viccelsz?

Ennek a pasasnak aztán van tüdeje! Sajnos azonban e ponton sarkon fordul, és bemasírozik a négy fal közé. Továbbra is üvöltözik, de már nem értem a szavait.

Minden rosszban van azonban valami jó is, hátulról megcsodálhatom a fenekét. Nem semmi, de nem ám! Jobb időkben áthívnám a barátnőimet, hogy gyönyörködjünk ebben a ritka látványban. Feszés, izmos hátsó. Megnyalom az ajkam. Ráadásul imponálóan széles váll a póló alatt. Ahogy a pasi újra megfordul, erélyes állat, magas homlokot és enyhén görbe orrot pillantok meg. Akár ezt is belevehetném a könyvembe, az olvasóim bírják az efféle szarságokat. Bonyolult múlt, a miheztartás végett némi erőszakkal megspékelve. Védhetett kissrácokat vagy kutyakölyköket. Esetleg mindkettőt egyszerre?

Ez az! A dühkitöréseit leszámítva a pasas határozottan dögös. Nem mintha per pillanat érdekelne a szerelem. Mindössze a következő regényemhez meríték ihletet.

Hirtelen megvilágosodásom támad. Egy izompacsirta tőle meglepő érzékenységgel fordul szexi, szingli, zárkózott szomszédnője felé a karantén idején. Hmm. Nem is olyan rossz. Abbahagyom az agyalást, és felveszem a következő jógapózt: nagyterpesz, karok oldalsó középtartásban, majd lassú lehajlás derékből. Kilégzés. Közben a regénytervem jár a fejemben, na meg a pasas feszes combja. A farmer jól kiemeli izomzata domborulatait. Ez a kép beleette magát az agysejtjeimbe. Éppenséggel önkielégítéshez is felhasználhatom. Oké, szexuálisan kissé kiéhezett vagyok. Amúgy készséges, agilis pasasnak látszik. Legalábbis ilyennek képzelem el. És ott is marad, a képzeletben. Biztonságos, megfelelő távolságban. Ahogy azt a vírus és a szívem egyaránt megköveteli.

Térjünk vissza a főhős alakjának kimunkálásához. Milyen színű legyen a szeme? Kék, mint az ég egy felhőtlen nyári napon? Zöld, mint a tavasz legelső, zsenge levelei? Barna, mint... nem is tudom, valami, ami barna. Érezhetően lelassult az agyműködésem a nasihiány miatt. Sürgősen orvosolandó helyzet. A Reese's Pieces drázsékat holnapra tartogattam. Na és? Nehéz időket élünk, amik áldozatokat követelnek. Jegyzetelnem is kell majd. Sok-sok jegyzetet kell készítenem.

Összegöngyölöm, és a hónom alá veszem a jógaszőnyeget, aztán enyhe csípőringással vonulok a lakomba. Még egy utolsó titkos pillantást vetek a szomszédomra, aki a homlokát az ablaküveghez szorítja. A mobil megint a fülén lóg. Csüggedtnek, letörtnek látszik. Valami történhetett velem, jut eszembe. A vírussal lehet összefüggésben? Magamban a legjobbakat kívánom neki, azzal együtt, hogy fogja vissza valamelyest a hangját. Van egy jó, megírásra váró első fejezetem, és anyunak szüksége van valami nassolnivalóra.

2. fejezet

A KARANTÉN MÁSODIK NAPJA

SADIE

– **N**EM, ANYU, NEM LEHET. Otthon kell maradnod! – Egyik kezemben a mobilt fogom, a másikkal sajtó halántékomat masszírozom. – Hetente egyszer vásárolj be, és akkor is mosd meg a kezedet előtte és utána, mint egy sebész műtét előtt. Amúgy miért nem sütsz inkább süteményt? Az jó gyógyír a stresszre. Tudom, hogy a német kávékortád csodás, de rengeteg a hozzávalód, hogy más remekműveket alkoss.

– De ez apád kedvence – nyöszörgi.

– Nyilván te is az vagy, ezért életben kell maradnod, most ez a legfontosabb! Nem várhatod el, hogy a halálod után folyton a golfról zengedezzen nekem. Nem teheted ezt velem! Kegyetlenség lenne, anyu!

Mélyet sóhajt. Vélhetőleg a javaslatom előnyeit és hátrányait mérlegeli, és keresi, mi hibádzik benne.

Mióta kell ennyit törődni a szülőkkel, amikor minden jel szerint golyóállóak? Apu tegnap is elment új kertészkesztyűt vásárolni,

fütyülve az orvostársadalom és a kormány ismételt intéseire. Jó, unatkozik, ahogyan én is, de akkor is. Féltem őket, a végén még elkapják a vírust valami olyan hülyeség miatt, mint egy Snickers szelet halasztást nem tűrő beszerzése.

– Te legalább kimehetsz a kertbe. Én viszont nem mehetek ki a lakásomból. – Úgy tűnik, némi siránkozás tőlem sem teljesen idegen. De hát, ilyen az élet. Egész nap hol megered, hol eláll az eső. Szürke, borús az ég. Mit tehet ilyenkor az ember? Melegítőt hűz, a kanapéra kucorodik, és átengedi magát a depressziónak. – Felnőtt ember vagy, nem akarlak kioktatni...

– Pedig éppen azt teszed – vág vissza anyám.

Igaza van. Rá akarok ijeszteni. Mindkettőjükre. Muszáj vigyázniuk magukra!

– Anyu, a leginkább veszélyeztetett korcsoportba tartozol! Retentő fontos, hogy te meg apu megfontoltabbak legyetek!

– Hallottál Seanról mostanában?

Égnek emelem a szemem. Nagyon úgy néz ki, hogy a szüleim jobban kedvelik az exbarátomat nálam. Most például arra használja anyu, hogy elhallgattasson. Nem óhajt leckét venni a járvány veszélyeiről. Sean golfozik, és egy könyvelőcég társtulajdonosa. Sportos annyira, hogy imponáljon apunak, és jól szituált, hogy tesszen anyunak. Kár, hogy halálosan unalmas. Ráadásul, mivel csúnya váláson esett át, mielőtt összejöttünk, a párkapcsolatokról jócskán eltorzulnak a nézetei – és ezzel keveset mondok. Csodálom, hogy nem íratott velem alá vagyonmegosztási szerződést az első randinkon.

– Nem, anyu. Nagyon, de nagyon nem! – mondom. – És ez a nem megmásíthatatlan!

– Ne légy ilyen teátrális, Sadie! Semmi szükség rá! – hördül föl. – Sean roppant rendes ember!

– Sajnálom. – Ez nyilvánvaló hazugság. Nem sajnálom. – Sean és Sadie, ez amúgy is rosszul hangzik. Ezennel felállítom az eljövendő kapcsolataimra az antiálliterációs szabályt! Csak összezavarja az embert. Képzeld el, mi lett volna, ha összeköltözünk, és monogramot varratunk a törülközőinkre! Folyton összekevertük volna őket.

– Butaságokat beszélsz! Biztos nem akarsz hazajönni Texasba, és itt bezárkózni?

Szent ég! Tényleg nem érti.

– Utazni sem lehet. Különben is jól elvagyok itt. Tényleg.

– Jól van. Foglald el magad, és egyél rendesen!

– Igenis, anya! Szeretlek, anya!

Az édességeket rejtő szekrénykére pillantok, és úgy határozok, hogy ezúttal az M&M's ideje jött el.

Anyu jót nevet, és bontja a vonalat. Nagyjából ez a családi recept: jó adag humor, csipetnyi kötelességtudat, egy kanálnyi tolakodás és egy púpozott kanálnyi szeretet.

Elállt az eső, de ezzel együtt az idő is lehűlt. Kilépek a balkonra, és végignézek a városon. Még mindig természetellenes, mivel mindenki bezárkózott. Csak néha hajt át egy-egy jármű az úttesten. Emberek battyognak a bevásárlótáskaikkal az ajánlott két méter távolságra egymástól. Valahonnan messziről nevetés visszhangzik. Néhány háztömbre innen teherautó halk berregése hallatszik.

És ekkor megjelenik ő. Az új szomszéd.

Noha az időjárás nem a legalkalmasabb erre, kiül egy kerti székre, próbálkozik a napfénnel, pólóban és napszemüvegben. Azt gondolná, tengerparton van, vagy ilyesmi. Basszus, micsoda hasizmok! A kezében sörösdobozzal a *Gambert* dalolja Kenny Rogerstől. Teli torokból. Meglehetősen gyatra énekes képességei ellenére elég ön-elégülten.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Egek, rosszul tudod a szöveget! – fintorgatom az orrom. Nem mintha hallotta volna építő jellegű kritikámat a fülhallgatója miatt. Mondjuk, lehet, hogy ez jó is. – És hamisan énekelsz. Nehogy feladd a munkád a zenei pályáért, haver!

– Na, ez durva volt – néz rám a szemüvege fölött.

Hoppá!

Kiveszi a fülhallgatót, és az ölébe helyezi. Egy hosszúra nyúló pillanatig engem tanulmányoz, mint aki vár valamire. Ki tudja, mire. Végül megszólal:

– Ahogy látom, ismeri a szöveget.

– Egyike apám kedvenc dalainak – vonom meg a vállam.

Újra némán méreget. Jóvágású arcának egyetlen izma sem rezdül. Pókerben tutira legyőzne a csávó.

– Bocs. Nem akartam megzavarni a multságát – motyogom.

Felnevet, és a szájához emeli a sörét. A nyaka zavaróan izgató, vas-tag és erős. És az ádámcsutkjája föl-le mozog a kortyokat követve...

Hmm. Megnyalom az ajkam.

– Énekelje akkor el! – kapacitál.

– Jaj, nem, dehogy! Magával ellentétben én tudatában vagyok az énektehetségem határainak.

– Hogy hívják, szomszédasszony? – kuncog föl megint.

– Sadie.

– Helló, Sadie! Evan vagyok.

Mikor épp nem énekel vagy üvöltözik, egész kellemes a hangja. Mély és kissé reszelős. Félrelöki a szemüvegét, és gátlástalanul végigmér. Ahogy látom, nincs híján az önbizalomnak. Mivel azonban alig egy perce én járattam a szemem a mellkasán, egy szavam se lehet.

– Helló! – lengetem meg a kezem üdvözlésképpen.

Á, nem kínos egy kicsit sem.